

Retorisk argumentationslære i dansk

Af Arvid Klein Gregersen, cand.mag. i Retorik. Oprindeligt bragt i Dansk Noter nr. 3 2011. Udgivet med tilladelse fra forfatteren på dansksiderne.dk d. 22. marts 2016.

Indhold

Når argumentationslæren ikke er helt praktisk nok	1
Et alternativ til Toulmin	2
Hvordan vejer vi argumenter?.....	3
Snarere en vippe end en vægtskål	3
Vægt	3
Relevans.....	4
Hæderlighed – generelt om argumentatorisk hæderlighed	4
De tydelige hæderlighedsbrud	5
Hæderlighed – subtile tricks.....	6
Hvordan bruges det i undervisningen?	6
To eksempeltekster	8

I kraft af kommentarfelter på blogs, avisartikler og anmeldelser indgår eleverne dagligt i sammenhænge, hvor de ikke bare modtager information, men også kan diskutere indbyrdes. Her bliver elevernes evne til at forstå og udforme argumentation central. Her mener jeg, at Toulmins model ofte kommer til kort. I denne artikel giver jeg et bud på en mere praktisk anvendelig retorisk argumentationslære, der ikke blot kan gøre analyse af argumentation nemmere for dine elever, men ofte også ligefrem sjovt. Målet er at forbedre elevernes argumentation gennem forståelse af, både hvad der gør et argument godt, og hvad der gør et argument dårligt.

Når argumentationslæren ikke er helt praktisk nok

Da jeg første gang skulle undervise i argumentation, vendte jeg mig naturligt nok mod Toulmins model. Den er det argumentationsværktøj, der er mest udbredt i Danmark, og det jeg er flasket op med fra mit studium på Københavns Universitet. Det var en pinsel at gå igennem et helt undervisningsmodul, hvor eleverne sad paf med plirrende øjne og prøvede at skjule, hvorledes den manglende forståelse kappedes med manglende interesse om at være størst. Næste gang

prøvede jeg at gøre forklaringen endnu mere pædagogisk, men lige lidt hjalp det. Drevet af desperation besluttede jeg mig for at prøve en helt anden tilgang inspireret af argumentationsteoretikeren Trudy Govier¹. Her opgav jeg Toulmins fine model og fokuserede i stedet på en mere simpel tilgang, hvor fokus lå på at vurdere argumenterne. Her begyndte jeg for første gang jeg at se begyndende forståelse i øjnene på eleverne.

Siden har jeg løbende arbejdet med at udskifte sprogbrug og fokus, så argumentationsundervisningen blev mere forståelig og anvendelig i kortere forløb. Normalt underviser jeg voksne kursister, men problemstillingen er den samme for gymnasieeleverne, fornemmer jeg. De har ofte svært ved at finde *belæg* og *hjemmel* i en tekst, så snart man bevæger sig ud over skoleeksempler såsom "han er slem, fordi han slår sin hund". Én ting er, at begreber som *hjemmel*, *gendrivelse* og *belæg* sprogligt føles så fremmedartede, at de i sig selv kræver mental energi at tøjle, de dækker også over abstrakte kategorier, som bliver meget svære at bruge, når det meste står mellem linjerne, som det jo ofte gør, når vi argumenterer.

"Næsten samtlige af de gymnasielærere, jeg har talt med, har som jeg oplevet, at elever har svært at håndtere Toulmins model."

Et alternativ til Toulmin

Et vigtigt krav til en mere praktisk teori er, at den primært baserer sig på, hvad der faktisk **står** i teksten (hos Toulmin skal man ofte selv formulere flere dele i modellen). Samtidig flytter jeg det primære fokus over på tekstens indhold (hvilken *virkning* har argumentet) snarere end tekstens struktur (hvordan er argumentet *opbygget*). Af denne grund opererer jeg med en simpel model, der kun består af to elementer. Påstande (jeg mener dette) og argumenter (på grund af dette). Jeg bruger ordet *argument* i stedet for *belæg*, da jeg ikke ser nogen grund til at indføre et nyt svært ord for noget, eleverne allerede har et ord for. For at undgå forvirring anbefaler jeg, at man bruger ordet argumenter om de enkelte grunde og ordet argumentation, når der refereres til argumentationen som helhed (dette kaldes normalt også bare et argument).

For at vurdere argumenter foreslår jeg at fokusere på tre parametre: *Vægt*, *relevans* og *hæderlighed*. De to første handler om, hvordan argumenter vurderes², mens det sidste fokuserer på de situationer, hvor den argumenterende tyer til underlødige tricks. Jeg anbefaler til helt korte forløb primært at tage udgangspunkt i hæderlighed, da eleverne ofte finder dette nemt og spændende, men det er i begreberne *vægt* og *relevans*, at man for alvor kan komme i dybden med veje argumenter mod hinanden.

¹ Nærmere bestemt ARG-modellen i Trudy Goviers "Conductive Argumentation".

² Disse bruges af Jørgensen, Kock og Rørbech i "Retorik der flytter stemmer" til at bestemme effekten af eksempler i argumentation, men jeg foreslår begreberne udvidet til at bruges om alle argumenter.

Hvordan vejer vi argumenter?

Jeg bruger bevidst ordet *veje*, når det handler om vurdering af argumenter. Det er nemlig givtigt at se argumentation som noget, hvor der er gode grunde både for og imod, som skal vejes i forhold til hinanden. Et argument står nemlig sjældent alene, men spilles konstant ud mod modsatrettede holdninger, der ikke nødvendigvis er forkerte heller. Denne tanke kendes i dansk retorisk teori som *vægtskålsmetaforen*. I *vægtskålsmetaforen* er loddernes størrelse (vægt) symbol på argumentets vægt (overbevisningskraft eller effekt).

Snarere en vippe end en vægtskål

Vægtskålsmetaforen har det problem, at den gennem metaforikken antager, at argumenterne har en absolut vægt uanset situationen. Hvis de er i vægtskålen, så tynger de ned med en fast vægt. Jeg foreslår derfor i stedet, at vi ser argumentation som en vippe, hvorpå der kan placeres lodder (argumenter) på begge sider fra midten og helt ud til kanten. Ser vi argumentation på denne måde, får vi loddernes relative vægt tilbage i vores metaforik. Selvom et argument alt-andet-lige har en vis vægt, så er det ikke ensbetydende med, at det samlet set er vægtigt, hvis ikke det er relevant for det, der diskuteres. Et ekspertudsagn fra en overlæge er ikke mere vægtigt end et fra en tilfældig mand på gaden, hvis det handler om, hvorvidt det bliver godt vejr i morgen. Ser vi argumentation således, bliver de primære vurderingskriterier altså vægt i sig selv og deres relevans i forhold til situationen. Disse to begreber kan bruges til at indkredse argumenters effekt. Hertil kommer nemlig det, jeg vil kalde argumentatorisk hæderlighed, der omhandler argumentets lødighed. Til sammen giver disse tre parametre et godt indblik i, hvordan vi skal vurdere et argument.

"Et ekspertudsagn fra en overlæge er ikke mere vægtigt end et fra en tilfældig mand på gaden, hvis det handler om, hvorvidt det bliver godt vejr i morgen."

Vægt

Hvad giver et argument vægt? Når vi forsøger at give argumenter vægt, sker det ofte gennem brug af ekspertudsagn, tal og statistikker. Typisk vil ekspertudsagn (fx en overlæge) vægte tungere end lægmands ord (fx en tilfældig man spørger på gaden). Højere tal (fx 90%) vil vægte tungere end lavere (fx 25%). Højere instanser (fx højesteret) vægter højere end lavere (fx byretten). Her kan man sige, at lodderne har en vægt i sig selv. Bemærk her, at alle tre appelformer kan bruges til at give vægt. Ekspertudsagn vægtes efter ekspertens troværdighed (etos). Jo højere ethos, jo mere vægt ligger der alt andet lige i argumentet. Tal og statistik appellerer til det rationelle (logos). Jo mere markante tallene er, jo mere vægt ligger der alt andet lige i argumentet. Man kunne også forestille sig vægt ud fra følelsesappel (patos). Denne vil oftest have karakter af indignation, frygt eller medlidenhed. Jo stærkere følelse, jo mere vægt ligger der i argumentet. Disse kan også kombineres i det enkelte argument: Man kan godt have en ekspert til at præsentere nogle tal, hvorved både ekspertens ethos giver troværdighed til tallene såvel som tallenes egen vægt. Hvor tungt argumentet vurderes at veje i sig selv, er noget eleven må præsentere i sin analyse ud fra diskussion af de elementer, der giver vægt.

Eksempel: Som argument for indførelse af burkaforbud i Danmark blev det fremhævet, at det også var et trafiksikkerhedshensyn, da burkaen giver begrænset udsyn. Trafikhensynet vægter i sig selv højt, fordi sikkerheden i trafikken er noget størstedelen af danskerne sætter højt. Det er også en relevant pointe, at burkaens manglende udsyn kan være problematisk. Til gengæld har man glemt at undersøge, hvor mange burkabærende bilister, der er i Danmark. En rapport fra KU opgjorde det samlede antal burkabærende kvinder til tre, så antallet af burkabærende bilister er sandsynligvis nul. Hermed mister argumentet fuldstændig sin vægt.

Relevans

Men som nævnt er det ikke nok at se på argumenters vægt i sig selv. Vi må også se på, hvilken relevans de har i forhold til det, der argumenteres om. Hvor relevant er ekspertens viden i denne sag? Er eksperten specialist i netop det, der diskuteres, kan mere af ekspertens etosvægt omsættes til samlet effekt af argumentationen. Hvis ekspertens speciale er løsere beslægtet med det diskuterede område, så er effekten af ekspertens udsagn mindre. På samme måde skal tal og statistik ses i forhold til det, der argumenteres om. Hvor højt er tallet i forhold til andre tal inden for samme område. 100.000 kroner er meget i et husholdningsbudget, men det er ubetydeligt i forhold til eksempelvis landsøkonomien. Ligeledes kan der ofte fremføres meget gribende historier (det vil sige med udgangspunkt i patosappel), som taler for noget, men de skal igen ses i forhold til sammenhængen.

Eksempel: I forbindelse med diskussion om legalisering af hash blev det fremført, at 75% af de, der brugte hårde stoffer, havde røget hash. 75% er et højt tal (stort lod), men spørgsmålet er, hvor relevant dette faktum er for diskussionen om hårde stoffer. Hvis det kan påvises, at hash som rusmiddel fører til hårde stoffer, så er det meget relevant. Men tallet er uden denne præmis irrelevant. Dette kan man sætte på spidsen ved at bemærke, at 99% af alle, der tager hårde stoffer, har prøvet at køre på cykel. Selvom 99% er et utroligt højt tal (endnu større lod), så er den samlede effekt af argumentet minimal, fordi det tydeligvis er irrelevant for sagen. På samme måde som et stort lod absolut ingen forskel gør, hvis det står på midten af vippen.

Hæderlighed – generelt om argumentatorisk hæderlighed

Meget af den politiske kommunikation, vi ser i medierne i dag både fra politikere og borgere, er præget af, at tonen er hård og uforsonlig. Der gøres ofte et nummer ud af at få modparten til at fremstå i dårligt lys. Dette sker gennem en række brud på det, jeg vil kalde argumentatorisk hæderlighed³. I ordet hæderlighed ligger der både, at argumentationen etisk set kan være hæderværdig (i betydningen forbilledlig), og at den blot er i orden (i

”At lægge vægt på argumentatorisk hæderlighed er en nem indgangsvinkel til at få gang i spændende diskussionen om argumentation”

³ For en uddybende indføring i denne problematik kan jeg anbefale retorikprofessor Christian Kocks bog ”De svarer ikke”. Den er rig på eksempler og forklaringer af blandt andet de uskikke, jeg tager op under hæderlighed.

betydningen acceptabel). At lægge vægt på argumentatorisk hæderlighed er en nem indgangsvinkel til at få gang i spændende diskussionen om argumentation samtidig med, at det synes desuden at give eleverne en øget forståelse for nødvendigheden af en sober tone i debatter. Bruddene på argumentatorisk hæderlighed er ofte nemme at finde, mens det kan være sværere at bestemme, hvordan de skal vurderes i forhold til situationen. Her mener jeg personligt, der er tale om en problematik, der er indbygget i al retorisk analyse, og det primære mål er, at eleven kan bringe fokus på steder i teksten, der er problematiske og diskutere, hvordan de kan vurderes. I det følgende kommer en kort præsentation af nogle af de mest gængse og åbenlyse brud på hæderlighed, som er rigt forekommende i argumentation over alt, men særligt i onlinemediernes ofte impulsive blogs og kommentarspor. Disse er både nemme for eleverne at forstå og finde og rigt forekommende i de fora, hvor eleverne færdes. Jeg har delt mine eksempler på brud på hæderlighed op i tre grupper.

"Der er nogle hæderlighedproblemer, som er særligt tydelige. I antikken kaldte man det "Ad hominem", og det dækker over, at man i argumentationen går efter manden og ikke efter bolden."

De tydelige hæderlighedsbrud

Der er nogle hæderlighedproblemer, som er særligt tydelige. I antikken kaldte man det "Ad hominem", og det dækker over, at man i argumentationen går efter manden og ikke efter bolden. De mest gængse er konfrontatoriske angreb på personer, tilskrivning af skjulte motiver og stråmandsargumenter. Formålet er at ødelægge modpartens troværdighed (*ethos*).

Konfrontatoriske angreb på personer er, når afsenderen angriber personen. Disse ses både i politiske debatter på tv såvel som i onlinedebatter. I politiske debatter er det ofte beskyldninger om ikke at være god til tal, at være hyklerisk eller dobbeltmoralisk. I onlinefora borgere imellem tages bladet ofte mere fra munden, og modparten kaldes simpelthen for dum eller det, der er værre. Problemet med denne form for argumentation er, at den oftest er bygget på enkeltsager og løse antagelser. Når der fokuseres på angrebet, flyttes fokus fra den faktiske sag til noget irrelevant.

Tilskrivning af skjulte motiver forekommer, når afsenderen spekulerer i modpartens bevæggrunde for at gøre noget. Dette er noget, som er udtalt i den politiske journalistik, hvor der ofte tales lige så meget om, *hvorfor* politikere udtaler noget, som *hvad* de faktisk udtaler, men det findes dog også i rigt mål i argumentation generelt. Problemet her er, at vi jo altså reelt aldrig med sikkerhed kan vide, hvorfor andre *gør*, som de *gør*. At vi stikker dem skjulte motiver i skoene hjælper ikke til at veje argumenterne op mod hinanden, men forskyder blot fokus til mindre relevant gætværk om strategi.

Stråmandsargumentet er, når en afsender forvansker modpartens holdning gennem forsimpning på en sådan måde, at det er nemt at skyde ned. Dette er en fremherskende uskik i argumentation i dag. Et kendt eksempel er George Bushs udtalelse "de hader vores frihed" om terrorangrebet 11. september 2001. At hade frihed er et synspunkt, der er vanskeligt at forsvare, men det er næppe

en retvisende gengivelse af terroristernes bevæggrunde. I sin mest ekstreme variation finder vi, at afsenderen på en eller anden måde kobler modpartens synspunkt med Hitler eller nazismen. Tanken er, at hvis man kan få modparten til at stå skulder med skulder med nazister, vil man vinde argumentationen. Faldgruben er jo naturligvis, at der sjældent er nogen, der reelt set er på linje med Hitler, hvorfor der er tale om en forvanskning af modpartens holdning.

Hæderlighed – subtile tricks

Ud over personangrebene er der også en håndfuld andre tricks, som eleverne kan finde i teksterne. Jeg har valgt at fremhæve framing af begreber, forsimplede kontraster, postulater og manglende svar.

Framing af begreber optræder, når vi gennem vores sprogbrug ændrer den måde, en sag ses på. Tænk på, hvordan udtrykket "cafepenge" får SU for hjemmeboende til at lyde som unødvendig luksus. Arbejdsmarkedsbidrag lyder bedre end bruttoskat. Dette er ikke forbudt, men kan trække debatten over i Orwellsk "new-speak".

Forsimplede kontraster optræder, når en afsender forsøger at opstille en problemstilling som et valg mellem to alternativer. Det mest citerede eksempel er nok George W. Bushs udsagn "Enten er I med os, eller også er I imod os". Her bliver sagen sat på spidsen, hvor man må vælge side, mens virkeligheden jo er mere nuanceret end som så. Herhjemme har vi valgsloganet "Staining eller kaos", der spiller på samme opstilling. Enten vælger vi Staining, eller også accepterer vi kaos, selvom der jo i realiteten var masser af andre valgmuligheder.

Postulater er, når vi fremsiger en påstand uden at argumentere for den. Inden for retorikken kalder man det også autoritetsargument, da argumentets vægt (fordi jeg siger det) alene afhænger af afsenderens troværdighed. Som udgangspunkt er det dog godt at vise eleverne, hvordan de virker (eller rettere oftest *ikke* virker) i praksis.

Manglende svar er en uskik, der ofte ses i politisk debat. Man udvælger sig det, man har et svar til, og resten undlader man at svare på. Grunden til, at dette kneb bruges, er, at det i mundtlige debatter kan være svært at holde fokus, hvorved man altså kan undgå at dvæle ved ubehagelige modargumenter.

Hvordan bruges det i undervisningen?

Med disse tre parametre kan eleverne nemmere analysere, vurdere og diskutere argumentationen. Ønsker man at lave et længere forløb, kan man med fordel arbejde med begreberne vægt og relevans, da disse er sværest at bruge i praksis. Min erfaring er, at arbejdet med disse begreber i høj grad skærper elevernes blik for argumentation på et overordnet niveau. Har man kun tid til et kortere forløb, kan man med fordel fokusere primært på hæderlighedsbrud.

Jeg har selv haft held med at starte simpelt med at starte med at præsentere de tre parametre illustreret med gode eksempler. Herefter uddeler jeg en tekst. Hvis eleverne ikke er trygge ved

teorien, plejer jeg at lade dem finde tydelige hæderlighedsbrud først. Hvis niveauet er højt, kan man slippe eleverne løs og selv identificere forskellige typer brud og diskutere vægt relevans. Når eleverne er blevet fortrolige med at bruge parametrene, anbefaler jeg, at de sættes til at skrive den valgte tekst om, således

"Det vigtige er, at eleverne får værktøjer, de kan bruge i praksis, og applicerer dem på spændende tekster, der kan engagere dem."

at argumentationen bliver mere solid. På denne måde får de lejlighed til at afprøve teorien selv, hvilket plejer at give rigt udbytte. Ønsker man at tage læringsprocessen et skridt videre, kan man anonymisere de omskrevne indlæg og lade andre elever skrive en feedback med tre gode ting og tre ting, der kunne forbedres. Mulighederne er mange. Det vigtige er, at eleverne får værktøjer, de kan bruge i praksis, og applicerer dem på spændende tekster, der kan engagere dem. Nedenfor giver jeg et par teksteksempler, jeg selv har brugt (inklusive noter til nogle af de ting, der kan tages op). Ellers kan det anbefales at kigge på kommentarsporene på avisartikler online (Både EB, Politiken og JP har disse). De bugner af yderst tvivlsom og spændende argumentation, som ofte giver lejlighed til gode engagerede diskussioner.

Hvis du også er træt af rynkede bryn og tomme øjne i klassen, når du begynder at tale om argumentation, har du altså her et bud på, hvordan du kan komme omkring det. Det behøver ikke være en pinsel. Prøv selv.

To eksempeltekster

Eksempel 1: Debatindlæg af byrådsmedlem, Hans Kristian Skibby (DF), medlem af Økonomiudvalget i Hedensted Kommune. Indrykket 29-8-2009.

Historien om de 17 millioner som blev til 42

5 Så kom dagen hvor vi i Hedensted Kommune kunne få en glad socialdemokratisk borgmester til at klippe snoren til en ny overbygningsskole i Hornsyld. Ligeledes kom dagen hvor formanden for Børne- & Undervisningsudvalget Liselotte Hillestrøm, ligeledes socialdemokrat og pudsigt nok bosiddende i Hornsyld⁴, i de lokale aviser beskrev samme anlægsinvestering på 43 millioner kroner som værende gennemført af "fremsynede byrådsmedlemmer"⁵. Jeg føler på den baggrund et stor behov for at genopfriske baggrunden for skolebyggeriet og hvordan 17 millioner pludseligt blev til 43 millioner. Penge som vi i Hedensted Kommune har lånt med en særdeles lang betalingshorisont.

15 Historien begyndte faktisk i Stouby og Raarup hvor de "fremsynede byråds-politikere" syntes der var for meget aktivitet⁶. Det ville man lave om på og derfor besluttede Socialdemokraterne i samarbejde med det lokale Venstre medlem i Hornsyld, Lene Tingleff, samt den konservative Ole Christoffer Due at lukke og slukke de to overbygninger på Raarup Skole og Stouby Skole. At denne beslutning så medførte øgede skolebusudgifter og forhøjede driftsudgifter, det prellede hurtigt af på politikerne bag beslutningen⁷.

20 Heller ikke argumenterne fra Dansk Folkeparti om at det ønskede antal undervisningslokaler på ingen måde kunne projekteres og bygges for de budgetsatte 17 millioner var noget som "de fremsynede" fandt interessant at få undersøgt⁸. Nej svaret fra borgmesteren var, at når der var 17 millioner til rådighed, så var det 17 millioner og ikke mere. I DF stod vi uforstående overfor de to skolelukninger i Raarup og Stouby og vi havde svært ved at se det seriøse i denne massive investering.

Mere forstående blev vi bestemt ikke, da så skolen kom på tegnebordet, i licitation og en pris kom ind fra de håndværkere som var blevet prækvalificeret til opgaven. Samlet pris 43 millioner kroner.

30 Så fra beslutningen i byrådet til endelig pris på investeringen viste det sig som påpeget fra DF ikke muligt at bygge for mindre end 43 millioner kroner. Altså næsten 26 millioner ekstra⁹ for det samme byggeri.

⁴ Tilskriver subtilt skjulte motiver. Som om LH havde trumfet det igennem for egen vindings skyld.

⁵ Angreb. Sarkasme.

⁶ Stråmandsargument. Mon dog at det var derfor, det blev lukket?

⁷ Økonomi bruges til at give vægt, men er udokumenteret.

⁸ Igen udokumenteret påstand.

⁹ Det store ekstrabeløb gør dette argument vægtigt.

35 Nu står Hedensted Kommune ikke ligefrem og har en bugnende pengekasse til fri afbenyttelse og jeg undrer mig over den **ligealdighed**¹⁰ som der fulgte i kølvandet på ekstrabevillingen på små 26 millioner. Med en underfinansiering på omkring 26 millioner burde alle alarmklokker bimle og bamle i alle kommunens kirker, men intet skete. **Socialdemokraterne ville have den skole og det fik de**¹¹. Men missionen havde aldrig lykkedes hvis ikke et enkelt medlem af Venstre og De Konservative sikrede Socialdemokraterne flertal for det samlede byggeri til 43 millioner.

40 Så når Venstre og De Konservative i den kommende til vil gå til valg på en bedre økonomistyring, så syntes jeg måske de burde reflektere lidt over egne medlemmers bedrifter først.

Med venlig hilsen
Hans Kristian Skibby
MF

45 **Eksempel 2:** Debatindlæg af Hanne Schmidt, kandidat til BR for Liste Ø, 2009 på Enhedslisten Amagers hjemmeside: <http://amager.enhedslisten.dk/nyheder/2009/10/laeserbrev-og-debatindlaeg-fra-enhedslisten-amager>.

DF vil begå magtfordrejning i BR (borgerrepræsentationen)

50 Dansk folkeparti er **fuld af løgn**¹² i deres **ubehagelige**¹³ **propaganda**¹⁴ mod moskeer i København. Der er ingen belæg for at moskeer fremmer terrorister frem for andre huse, der kan rumme folk som har forkvaklede ideer af enhver art.

At kalde Abdul Pedersen for ekstremist er langt ud i tovene, og demonstrerer **partiets ukristelige manglende evne**¹⁵ til at lytte ind til hvad han reelt siger, eller at forsøge at forstå folk med andre holdninger end dem selv. Deres **usmagelige**¹⁶ annonsekampagner er fulde af **forfalskede**¹⁷ indslag, **som Sørensen selv kalder kunst**¹⁸, men det er altså den slags kunst **som Goebbels var mester i**¹⁹.

I henhold til C's københavnske partiformand **som er advokat**²⁰, er borgernes religiøse anskuelse ikke relevante for beslutninger om lokalplaner, og at inddrage religion er derfor magt fordrejning. 60 DF's modstand og hetz mod de to moskeer, er derfor både ekstremistisk og udtryk for en

¹⁰ Postulat og stråmandslignende tilføjelse. Mon dog man er ligeglad med en ekstraudskrivning på 26 millioner?

¹¹ Stråmandslignende argument. Som om der ikke lå andet end stædighed bag beslutningen.

¹² Personangreb, postulat

¹³ Angreb

¹⁴ Framing

¹⁵ Virker som et forsøg på at ironisere over at det kristne parti er "ukristeligt", dog sprogligt uklart

¹⁶ Angreb

¹⁷ Angreb

¹⁸ Gør han mon det? Som minimum et postulat, men har også lidt stråmandskaracter

¹⁹ Den ultimative stråmand, Espersen kobles med Hitlers håndlanger

²⁰ Forsøg på at give argumentet vægt, hvis en advokat siger det, så passer det.

uhæderlig²¹ politik og en magtfordrejning, som alle demokrater må tage afstand fra²².

Vi har religiøs frihed her i landet, og enhver trosretning har love til at købe og bygge de gudshuse de vil, og når DF påstår at minareter er udanske, må det vel indebære at DF forlanger, at man fjerner de mange minareter der pryder Tivoli, samt den smukke moske i Hvidovre²³.

65 Så som opfølgning på Martin Henriksen indlæg, vil jeg da anbefale man sætter sit kryds ved de partier, som følger landets demokratiske regler²⁴, og finder det naturligt at danske muslimer, såvel som kristne, jøder og Jehovas vidner får byggetilladelser til de bygninger på de grunde de har købt til formålet.

Hanne Schmidt

Kandidat til BR for Liste Ø (Enhedslisten)

²¹ Angreb

²² Forsimplet kontrast: Hvis du er demokrat, må du tage afstand fra det. Ellers er du ikke demokrat.

²³ Stråmandsargument. Det har DF ikke forlangt og mon dog de vil foreslå, at der pilles ved Tivoli?

²⁴ Angreb. Underforstået, det gør DF ikke.

